

Després de l'11 de Setembre

Ja sé -i ho manifesto per endavant- que no sóc gens original si apunto algunes breus reflexions personals entorn de la memorable manifestació del proppassat Onze de Setembre. De fet, se n'ha parlat i escrit arreu, la qual cosa demostra la seva importància i, sobretot, que el sobiranisme català ha passat al primer pla de la política del nostre país. L'allau de banderes estelades - d'inequívoc signe independentista-penjades en nombrosos edificis, entre ells el nostre Ajuntament de Manresa, malgrat els vots contraris dels regidors del PSC (completament perdut i superat) i el PP (el seu portaveu va arribar a dir, demagògicament, que aquest estendard era el símbol que representava la repressió d'uns anys convulsos. Quins?) és remarcable i significatiu.

És obvi, doncs, que el complex que teníem fins ara a l'hora d'expressar la nostra dignitat nacional s'ha fos de cop i volta. I sembla que des de Madrid els hem agafat amb el pas canviat. No tardaran gaire a reaccionar. És per això que convé mantenir fermesa, el cap clar i tenir coratge i resistència davant de probables escenaris durs i difícils, com ens advertia el president Mas. Espero que, començant per ell, ningú s'arrugui.

Un gran èxit ha estat que fins i tot els que s'oposen a la independència, comencen a intuir que el referèndum -que fins fa poc negaven- serà inevitable a curt o mig termini. Confien de guanyar-lo, però per sortir-ne victoriosos hauran d'explicar molt bé els seus arguments. No s'hi val a fer servir, com sempre, la prohibició, el sentimentalisme i la por. Els unionistes hauran de seduir i ser convincents, com ho són ara els arguments independentistes. Econòmicament són faves comptades i és aquí per on s'ha obert l'escletxa. I buscaran remoure les consciències dels «nous» catalans, però no els hi valdrà. Cal recordar-los-hi que van ser precisament els «criollos» americans qui es van emancipar de la seva metròpoli?

Malgrat que hi ha encara molta gent escèptica, s'ha demostrat que cada temps històric té les seves dinàmiques i que avui ens toca separar-nos d'una Espanya caduca, en la qual hem perdut del tot l'esperança que poguésser algun dia federal i multicultural. És castellana (amb les seves «peculiaridades regionales», és clar) i prou!

No m'agradaria que ens perdéssim ara amb disquisicions entorn de les polítiques socials del nou estat. Aquestes les podem fer quan en disposem d'un de propi i legítimament els diversos partits presentin llur programa electoral. Fer-ho abans, sense poder gestionar els recursos que generem és marejar la perdiu! Això sí, al nou estat català que hem de començar a construir des d'ara cal revisar de dalt a baix les maneres intoxicades de l'Espanya de sempre a l'hora de fer política i assolir plenament un estat del benestar d'acord amb les nostres possibilitats, que són moltes. Caldrà parlar-ne ben aviat, però de moment preparem-nos per la darrera envestida del poder espanyol que, ferit en el seu orgull, ni que sigui tard, és a punt d'atacar amb males maneres, com sempre. Però aquesta vegada nosaltres hem de tenir la força que ens dóna la raó, la justícia i la dignitat com a poble. Ànims, que el procés tot just comença!